maaliwad. Tarwilik on aga, et meie wana ajaga õige tuttawaks saaks ja et see sünniks, seks on tarwis wana wara korjada. Seda tööd on „Eesti Kirjameeste selts“ enese päále wõtnud ja tahab nii palju kui wõimalik, korda saata. Et Selts ometi igasse kohta ei ulata wana wara korjama, siis palub ta iga meest waewaks wõtta igas kohas wanu lauli, ennemuistsid juttusid, wanu sõnu, mõistatusi, ebausu wiisa j. m. m. üles kirjutada ja seltsi kätte saata. Ka „Pärnu Postimees“ on hää meelega walmis seesugust korjatust wastuwõtma.

Kõik need ülemal nimetadud raamatud on wäga tululikud, kellest meie soowime, et Eesti rahwas ennast nendega tutwustaks. Et meie korra wanast ajast rääkima oleme hakanud, siis paneme auustadud kalendri lugijatele siia siis ka ühe wana-aegse jutu üles.

Kaks wenda.

Wanal ajal elasiwad Eesti maal kaks wenda; ühe nimi oli Tugewus, teise nimi Wägewus. Omas elus, mis nad ühe teisega õigel wennalikul wiisil elasiwad, oliwad nad mõnda näinud ja teinud ja nenda kuulsaks saanud, et terwe Eesti rahwa seas, kes sell ajal mitte nenda wäike ei olnud kui nüüd, kedagi ei olnud, kes neid mitte ei oleks tunnud. Igal ettewõtmisel, mis Eesti rahwal oli, oliwad Tugewus ja Wägewus alati esimesed ja wiimased ja kõige wahwamad teud sündisiwad ikka nende käe läbi. Sõjas ja rahus kõndisiwad nad alati kõrwu ega nähtud neid iialgi ühe teise juurest lahkuwat! nad oliwad, nagu olekssiwad nad kokku seutud; mõlemate ettewõte ja mõte oli üks ja see tegi neid suureks ja kuulsaks.

Sell ajal ei olnud elu nenda lühike kui nüüd, kus, kui wiiskümmend aastat selja taga, jõud lõpeda tahab ja inimesel endisest kangusest ja suurusest üksnes paljas hää tahtmine wiimaks üle jääb. Aasta sajad oliwad Tugewuse ja Wägewuse silmade eest mööda läinud, aga kõigest sest ei näidanud Tugewus ja Wägewus midagi tähele pannud olewat, nad